

InsideOutside

"I den ström av ord, bilder och ljud vi möter varje dag
kanske vi glömmet att varje del kommer från någon
som vill berätta något för oss."

In i en kraft.
Tid och utsträ
överallt kroppar och
människohjärta
krypande fram
mot en ny närvaro.
Det hjälplösa
bryter loos förstån
och nervernas ljus
mot en hud
en annan kraft oc
ett gnistrande,
genomskinligt
enda.

RÄDDA LILLY!

Långt borta i det soliga
Grekland i en liten by
levde en gång en flicka
som hette Lilly. Hon
bodde ihop i en hydda
med sin pojkvän som
hette Kostas och de båda
en dag var nere vid
stranden och fiskade på
bryggan.

Afrikadikten

När jag var i Afrika en
gång ja då såg jag massa
djur som haft en himla
tur de fick vara i fin
natur slipper sitta
i en bur

Asperger och jag.

Jag tror tiden är kommen och
rätt.

Detta rum inne i cybervärlden är
ju ändå hur man än vänder och
vänder på saker bland det mest
personliga jag äger här i världen.

Jag känner att det behöver få
berättas. Så som jag en gång
gjorde när allting var fräscht.

Som den färskaste sallad.

Sköljd i vatten. Stett som rykande
kaffe. Fller vilken mediciner
metafor ni än väljer.

Så jag samlar ihop till en lägereld.

2 årets flämtande sista strid.

Samlar er till en story.

Fr story som vi inleder som sig
bör. 2 inledningen...

InsideOutside

MisaAB
www.misa.se
Email: huvudkontor@misa.se

Facebook
Twitter

Ansvarig utgivare
Misa Ab

I den ström av ord, bilder och ljud vi möter varje dag kanske vi glömmmer att varje del kom-mer från någon som vill berätta något för oss. Det utvecklas ständigt nya plattformar för kommunikation: vi instagramar; bloggar och streamar ut nya erfarenheter och budskap som aldrig förr:

Det krävs ett mått av mod att ta det vi har på insidan av oss och bjuda ut det till de som omgärdar oss på utsidan - det är väl värt att ha med sig i tanken varje gång vi möter var-andra eller berättar om vad vi är med om.

I denna samling får du ta del av olika bloggare, diktare, novellskrivare som vill dela med sig av sin känsla. Alla har de något gemensamt, de är människor med tankar, funderingar och alla har ett budskap.

Innehåll

Frokenbard	9
Marie	12
Julia	13
Per	14
Mikael	16
Roger	19
Rebecka	20
Yolanda	23
Ida	27
Johan	29
Sara	31
Mickhaela	33
Ingrid	37
Felipe	39
Martin	43
Li	51
Alexander	57

Frokenbard

I gränslandet mellan "normal" och ansvarstagande

Tänk dig att du är en person som älskar att dra fingrarna över din nya sammetskavaj och känna det mjuka, oslitna tyget mot huden. Tänk dig att du älskar vackra tydliga färger: Såväl på kläder som på inredning.

Tänk dig att du verkligen ÄLSKAR snittblommor; glitterpennor; färgglada, perforerade papper; färgglada utskrifter från bläckpatron, glansiga tidningar; glitterlack, söta parfymer; doftstarka duschkrämer; hårspray som luktar hubba-bubba, lösögonfransar; hårfärg, strass, kläder i skarp färg så där de bara ser ut när de kommer direkt ifrån butiken (och då självklart INTE från second hand); rosa, aprikos, royal blue, navy blue, light blue, rött, svart, matt vitt.

Tänk dig att du också har byggt din fantastiska vänskara på dessa vackra ting. Den största gemensamma nämnaren är kärleken till skönheten. Att ni tillsammans lever ett roligt, sorglöst liv i rosa skimmer när ni trippar storstadsgatorna fram skrattandes och strutandes på rosa, glittriga kläckar i vackra små mönstrade klänningar från senaste vårkollektionen. Att det faktiskt inte är, som det utifrån kan se ut, imagen du älskar utan färgerna, glittret, materialen, mönstren, dofterna, designen, sömmarna, detaljerna, det naturligt sköna. Ni älskar era egna, ni älskar varandras, ja, ni älskar alla vackra kläder, accessoarer och inredning som finns...

Tänk dig då att du en dag inser att du i pubertetsstressen, den intensiva och händelserika övergången till vuxen världen, glömt bort dina innersta värderingar. Att du som liten varit en person som fått ångest över att regnskog höggs ner; vattendrag försurade, djurliv dog och att marken förgiftades. Tänk om det till och med var så att du gjorde egna insamlingar för att motverka detta. Och att du var representant för din skola i kommunens miljöförening. Och att du nu, plötsligt, sittandes i en, tro mig, enorm hög av färgförgiftad polyester och elastan kommer på detta.

Att du en kort tid därefter gråtandes lämnar Naturskyddsföreningens hemsida efter att ha insett att det knappt finns några miljövänliga textilfärger alls på marknaden. Om ens några miljövänliga kläder. Att du också inser att ditt näst största intresse som vackert redovisas i din älskade perm med flygbiljetter som du förbrukat, i glada vänners sällskap, till och från jordens alla hörn åsamkat miljön skada. Att du undrar hur du i iver och glädjen kan ha glömt bort en så viktig del av din person, i så många år.

Du undrar om det berodde på att du som ung miljökampe var oförstådd och utanför i skolan. Och att alla kreativa och roliga människor tyckte att du var konstig. Och att din ivriga jakt på vänner och kärlek gjorde så att du omedvetet sprang ifrån dina värderingar. Du inser att det hela påminner om Teddybjörnen Fredriksson och gråter en tår.

Att du nu inser att dina värderingar är så starka så att du inte kan fortsätta leva som du gjort, att du måste ta avsked från dina äls-

kade kemiskt framtagna material och att du måste gå ut med detta bland dina vänner. Och att det sen när du ifrågasätter konsumtion av miljövänliga varor med dina älskade vänner bara blir awkward. Silent and totally awkward (ledsen, finns inget sätt på svenska att beskriva detta på).

Tänk dig att du nu inte har en aning om hur du ska hantera situationen. Du undrar om du ska hålla dig borta från att diskutera miljöfrågor med dina vänner och må illa när du ser deras konsumtion. Eller om du ska återvända till "awkward silence" regelbundet under era träffar. Det tredje alternativet du har är att hänga med i gänget "vi som har insett att det ändå är försent att rädda världen", ta en färgglad drink och fortsätta njuta av vackra kläder, inredning, vänner och spännande resor:

Om det var så. Hur tror du att det skulle kännas?

Ledsamt. Förvirrat. Ensamt.

Marie

Mer än min diagnos!

Jag är inte bara min diagnos

Jag kan så mycket mer

Jag är kreativ

Jag är häändig

Jag är duktig

Jag är klok

Jag har talang

Jag kan skriva

Jag är glad

Jag har humor

Jag är omtänksam

Jag har mina egenskaper

Jag vill så mycket

Jag klarar det mesta

Jag är inte dum

Jag är inte korkad

Jag är inte obegåvad

Jag behöver bara lära mig saker

Jag vill förstå

Det tar lite längre tid.

Jag är så mycket mer än bara min diagnos.

Julia

Semester

Underbar var min semester, med härliga sommarfester:
Allt var gester i kärlek och där fick jag inga svek. Bara en
ömmande kärlek.

Tyvärr gjorde inte solen mig brun, jag är fortfarande
blek.

Du gör mig så himmelskt glad när du vill läsa en efter
en, ett efter ett, mina kärleksblad, rad på rad.

Jag blir så glad, utav dina kärleksord. Det gör att jag
aldrig någonsin vill lämna denna jord. Och bli vräkt ner;
från detta sällskapligt kärleksfulla bord.

Nu blir jag av lycka, mina kinder fuktiga, för det blir en
lyckans kärlekstår som värmer och skonar alla ömma
själsliga sår:

Per

Världen är ett rovdjur

Världen är ett rovdjur
frestar med sitt grin
varför ska jag mopsa mig tillbaks

vrider mig om natten
väntar hela dan
kommer kanske matchen blåsas av

makterna är döva för kritik
jag har ingen makt - är inte rik

Löven faller, slutet av oktober
kala grenar pekar ingenstans
tog mig på sängen, jag hade dig igår
och det var aldrig tal om att nåt var över"

Johan Sebastian Bach

Johan Sebastian Bach
var omkring 30 år gammal
en gång i tiden

Det kan vara svårt att se framför sig
den unge Johan Sebastian
ledigt promenarande genom Weimars gator
visslande på en enkel melodi

Förmodligen hände det aldrig
- tanken gör liksom halt
vid en tonårig Bach sneglade mot en servitris nervöst fingrande på
ett saltkar, till exempel

Ifall han fanns över huvud taget
föddes han som bister 60-åring i grå peruk
ur ett dånande orgelackord

Så måste det ha gått till

Nja - han kan nog ha varit ung
en gång i tiden
- men då var det en engångsföreteelse,
kanske

Åh - vad tusan vet jag, men hans Air är ganska vacker

/ Per

Mikael

Ärade finansminister

Jag har nu, i dags dato, betalat in en halv miljon svenska kronor i skatt.

Jag önskar härmed återbetala mitt samhällslån.

Jag behöver dem för att betala av på mina lån som banken och kontokortföretagen så generöst erbjöd mig under åttiotalet.

Nu tänker jag fullfölja det som ni har sagt att betala av på lånen så mycket som möjligt för Sveriges bästa.

Det går bra att sätta in pengar på mitt postgirokonto.

Högaktningsfullt

Eder

Jonas Mikael Fors

Slut

/Mikael

Den nyblivne pensionären

Den nyblivne pensionären går och väntar på döden.

För en kort tid sedan var han en produktiv
och erfaren vice VD.

Han kom inte riktigt fram till VD posten.

Om inte samhället hade satt gränsen vid sextiofem
hade han snart varit där:

Nu går han en promenad och tänker på
vad som ej blev gjort.

Funderar på livets mening och oförrätter:

Väntar på kvällstidningen.

Ser på barnen som har hela livet framför sig.

Han går hem och äter; går igenom posten,
dricker kaffe och ser på TV.

Somnar och väntar på nästa dags promenad.

/Mikael

Jag älskar direktreklam

Tänk att komma hem och
finna halva postlådan full med härlig direktreklam
Ta fram en kopp kaffe,
sätta sig ner i lugn och ro.
Öppna och läsa dessa fantastiska erbjudanden
som bara jag blir erbjuden.
Skrapa på lotterna och jag har alltid sådan tur att jag vinner en
portmonnä eller necessär!
Rullotterna brukar jag ha tur med.
Vinner oftast en ljushållare eller något annat nyttigt.
Tack för alla fina erbjudanden!
Slut

/Mikael

Roger

Rödlisedikten

Röd skall endast va i nöd gult är så himla fult känslan att se färgen
grön den är himla skön

Kärleksdikten

Snälla lampa bli ej grön flickan där vid stolpen är så
himla skön hennes hår är fint och blont bakom finns en
horisont

Afrikadikten

När jag var i Afrika en gång ja då såg jag en massa djur som haft en
himla tur de fick vara i fin natur slipper sitta i en bur

/ Roger

Rebecka

Ja, så sitter jag här igen.

Ännu en dag har gått i jakt på ett syfte, i jakt på ett uppdrag på jakt efter en plats i den här världen som jag kan kalla min egen. Trots att jag snart fyller 30 år har jag nog ännu inte haft en syssla som jag har känt mig bekväm med under någon längre tid. Antingen har jag sprungit tills jag stupat för att hinna ikapp, eller också har det känts som om allt går så långsamt framåt att det verkar meningslöst att överhuvudtaget röra sig.

Nu inser jag ju att det finns en viss svårighet att anpassa världen omkring mig till mina specifika svängningscykler men jag vet också med bestämdhet att jag vid tillfällena har stor svårighet att anpassa mig till omvärlden. Jag är en kantig människa och får inte plats i en flyttkartong. Jag behöver få sticka ut, synas, vara "tokkreativ" och högljudd en dag för att nästa få vara tyst och grå någonstans i utkanten av allt. Gör dessa behov mig komplett oanvändbar? Är vi till ingen nytta om vi inte kan åstadkomma en jämn prestation?

Varje jobbbanners jag läser, oavsett yrke, verkar kräva precis samma sak. "Stresstålig" är det mest återkommande ordet. Jag är på jakt efter annonser utan det ordet. Målet måste väl ändå vara att undvika stress. Det är få personer jag hör säga: "Jag har haft det så sjukt stressigt på jobbet, jag mår fantastiskt!"

Förgäves letar jag efter orden "Vi söker dig som helst undviker

stress. Dig som hellre utför dina uppgifter noggrant och korrekt än slarvigt och hafsigt och i ett tempo som driver alla omkring dig i rasande fart rakt in i väggen."

Att inte vara stresstålig har blivit som en bristsjukdom som tär och tär och slutligen garanterar oss en plats utanför samhällets normala ramar. Vi har blivit förbrukningsvaror, vi körs sönder och byts ut. Trots att vi kallar vårt samhälle individualistiskt känns det som om man konstigt nog tappat respekten för individen och söker det likformiga, ett ansiktslöst maskineri. Det finns inte utrymme för "human error" och jag känner mig inte tillräckligt förberedd att klara mer än kortvariga inhopp på stressens marknad. Tre månader brukar jag klara, sedan börjar allt plötsligt kännas oöverstigligt dystert och meningslöst.

Men någon gång kommer det att bli annorlunda, någon gång kommer jag hamna rätt. Talar man ur ren sannolikhetsynpunkt så tycker jag att så måste ske. Jag söker med ljus och lykta efter någon som vill ha just mig, gärna just trots alla mina brister så jag slipper att spela någon jag inte är. Någon som säger: "Vi vill ha dig precis som du är. Mänsklig "

/Rebecka

Lyckliga drömmar!

Det är svårt att vara beständig i sina beslut. Men kanske än mer i sina drömmar. Särskilt när det är fråga om att realisera dem. Drömtillvaron är ofta mer lätthanterlig än att i den skrämmande verkligheten få sina drömmar förverkligade. Plötsligt är ens vardag inte gråtonad längre, man har fått krav på sig att känna ett adekvat mått av lycka. För om du inte är förmögen att känna dig lycklig under omständigheter du själv har definierat som optimala, har du då överhuvudtaget förmågan att uppleva detta tillstånd? Eller är det så att du inte känner dig själv tillräckligt för att veta vad som egentligen skulle göra dig tillfreds?

Enligt mina erfarenheter är lycka komplicerat. Det är egentligen inte ett harmoniskt tillstånd, utan ett överväldigande rus som inte varar. Lyckan gör mig rädd, den är så flyktig och när jag luktar mig till den börjar vi leka ta fatt. Jag vill till varje pris få tag i den och hålla fast den bara ett ögonblick men så fort jag fått grepp om den blir jag så rädd för tomrummet som kommer uppstå när ruset går över att jag jagar den på flykten igen. En alltför blå himmel skrämmer mig, det finns så mycket som kan förloras.

/Rebecka

Yolanda

Önskad!

Det var sista veckan på nionde klass, sedan väntade gymnasiet. Bara några dagar till skulle hon behöva hålla ut. På kvällen var det bal på skolan för alla nior. Hon ville egentligen inte gå dit, men hon hade ingen aning om att alternativet att stanna hemma fanns. Alla de andra tjejerna i hennes klass hade en kille att gå dit med. Det hade alla utom hon - tjejen som alla elever pratade bakom ryggen på.

Hon promenerade till skolan själv, olikt alla de andra. Håret var fluffigt, skorna var rutiga, naglarna var röda och hon bar en simpel svart klänning. Om halsen hade hon ett vackert halsband med ett hänge som föreställde ett svart hjärta, ett punkthjärta, som hon hade fått av en god vän. Det var hennes enda trygghet en kväll som denna. Egentligen ville hon bara vända om och gå hem, men hon kunde inte tänka så långt. Hon gjorde som andra sade att hon skulle göra.

När hon kom fram till skolan stod många föräldrar och stolt fotograferade sina tonåringar. Alla var överdrivet finklädde och såg ut att ha spenderat lång tid på att göra sig färdiga inför kvällen. Hon förstod inte varför det var så viktigt för de andra tjejerna att de skulle se så perfekta ut denna kväll, själv ville hon bara se ut som hon brukade. Det handlade bara om att ta sig igenom detta, precis som allt annat. De ville att hon skulle vara med på bilder på hela hennes klass, men som vanligt stod hon där ingen såg henne.

Först var det middag. Hon kände sig obekväm och pratade nästan inte med någon. Efterrätten åt hon upp, för att sedan gå och hämta mer. Hon lade märke till att ingen annan gjorde det. Ångesten tog ett fast grepp och henne och hon kände sig genast dum. Ensamheten hängav sig åt henne och hon lät sig slukas. Hon gick sedan ut ur matsalen för att gå på toaletten. När hon satt där inne var det någon som öppnade dörren och stängde den lika fort. Hon hade glömt att låsa och kände sig bara ännu dummare. Personen som hade öppnat var från årskursen under henne. Hon och hennes kompisar hade tydligen hjälpt till och servera maten, visste hon. När hon kände sig redo gick hon ut från toaletten. Då kom flickan från årskursen under och bad om ursäkt för att hon hade öppnat dörren. Hon själv sade ingenting och gick därifrån, som om ingenting hade hänt. Det fanns inga ord, ingen ork till att uttala dem.

Inne i matsalen där balen var skulle de börja dansa snart. Hon sade till sin lärare att hon skulle gå hem och gick ut från matsalen och gick sedan ut genom skolans dörrar. En annan lärare som stod precis vid dörren frågade henne om hon redan skulle gå. Det skulle hon. Trött och frustrerad började hon promenera hemåt. De rutiga ballerinaskorna med snörning fram gjorde ont och gav henne skavsår. Hon tog av sig dem och gick barfota på de hårda asfalterade vägarna. När hon gick förbi den ödelagda tågstationen snubblade hon och började gråta. Hon kastade en av skorna hårt mot marken. Hennes känslor fick utlopp.

Långsamt gick hon den sista biten hem. /Yolanda

När solen visar dig vägen

När orken inte finns där
När allt bara finns där och tär
När blodet inte slutar rinna.
När ångesten får vinna.
När det är nära att ge upp,
startar din hjärna en kupp.
När solen visar sig,
visar den vägen dig

/ Yolanda

När orken inte finns där

När allt bara finns där och tär
När blodet inte slutar rinna.
När ångesten får vinna.
När det är nära att ge upp,
startar din hjärna en kupp.
När solen visar sig,
visar den vägen dig.

/Yolanda

Blogg- <http://mittprivatakrigwordpress.com/>

Hopp och allt vad det innebär

Iskalla kårar,
kolsvarta tårar,
ord som sårar,
ni är alla dårar

Känslor som kryper,
ångest som stryper,
aggressioner som får utlopp,
relationer som tar tvärstopp.

Nattliga spöken,
faran runt kröken,
paranoians svarta hål,
det är mer än vad du själv tål.

Kampen om ett liv värt att leva,
även om man till en början får treva,
så ska solen en vacker dag lysa genom mitt fönster,
och bryta detta destruktiva mönster.

/Yolanda

Blogg- <http://mittprivatakrig.wordpress.com/>

Ida

Hur är mina sidor?

Mina svagare sidor är:

Social kontakt - framförallt småprat, interaktion med grupp och att prata med folk i min egen ålder

Ögonkontakt - ibland känns det väldigt obekvämt att prata med någon & samtidigt se dem i ögonen

Ångest, oro & stress... har orsakat väldigt stora problem under min skoltid, hållit mig hemma från jobb och påverkat min prestationsförmåga i vardagen (har fått en kontakt på Vuxen Habiliteringen som kanske ska kunna hjälpa mig med lite KBT-behandling för att motverka detta)

Samtidigt har jag många starka sidor också:

Noggrann... jag tycker man alltid ska göra sitt bästa, inga halvmejsyrer här inte, ska det göras ska det göras ordentligt!

Empatisk - jag dömer aldrig, jag vet att vi alla är som vi är av olika anledningar (på gott & ont)

Punktlig - om jag någonsin är sen beror det antingen på trafikchaos eller på att jag brutit benet på vägen dit

Lugn... folk brukar säga att jag verkar väldigt lugn, kanske är det därför jag är bra med djur

Observerande/öga för detaljer - ofta ser jag små detaljer som andra missar; märker saker som andra bara ser förbi

Tålmod... om det hade varit en olympisk gren hade jag varit världsmästare ;)

Min autism är inte nåt som definierar mig,
den är mer som en förklaring till varför jag inte alltid smälter in i
bakgrunden.

/Ida

Johan

ETT HJÄRTAS VIRTUOS

var i mitt hjärta är du när våra trötta köksbordsblickar
ligger och vilar på skrivmaskinens tangenter ja när allting
är oskrivet och bedårande vackert och innan bokhyllan,
tavlorna och bordet sträcker sig efter allt levnade och när
det enda som finns är du och jag vart i mitt hjärta är du så
var det en snöflinga som rann längs din kind när du på
den kritvita huden under mitt armbandsur skissande på din
barndoms frostsvepta nätter eller har det lilla molnet som
slutat att följa alla dina rörelser nu brustit uti gråt på min
himmel så sorgligt starkt att hela jag svämmat över och nu
lötlägger alla dina stränder och när jag bläddrar i din
stjärnhimmel, när jag river ut blad för blad och läser högt
om platser i vintergatan som jag aldrig får se är det inte då
som bläcket rinner över måne och jord som skaver mot varann
och står det nu skrivet i stjärnorna hur du och jag plötsligt
en dag försvann eller är du en skyitdocka i mitt skyltfönster

som står stilla och tyst bara för att jag skall lägga märke
till hur döden går omkring på trottoaren och om jag applåderar
åt din stela livsstil ska du då vandra därefter eller aldrig visa
dej igen eller är du solens krossade ansikte som vi alla bär
i ett kolsvart mörker och är det här som du viskar i mitt öra
att det är dags att vakna, att du slagit undan pjäserna från schack
brädet och innan bönderna, hästarna, tornen och alla
andra pjäser hinner krypa upp på brädet ska vi nu älska varandra
men i ett sista schackdrag dansar vi alla under det sorgsna
lönträdet som ett storslaget lönträäd var tänkt att dansa

/ Johan

Sara

Sara,

jag har varit med dig i hela ditt liv, känt dina känslor, lekt dina lekar, skrattat ditt skratt. Varit med dig när du inte hittade ord, skrek, grät och hulkade, sparkade sönder dörrar; kippade efter luft, du ansträngde hjärnan till sitt yttersta, pressade den tills den lade av.

När du inte förstod, inte stod ut, inte stod. När de som skulle förstå dig stod för nära, din hjärna stängde av och du inte hörde någonting av vad de sade.

Jag ser att du kämpade för att förstå, kämpade för att stå, till slut sprang din väg, från allt som var i vägen.

De ropade efter dig, förvånade utrop, de förstod inte, men du fortsatte, din kropp skrek; spring - ta mig härifrån - jag måste rädda mig själv.

Var med när du sjöng, spelade gitarr tills det blev förhårdnader på fingertopparna, du kämpade med barreackorden tills du kom på att du kunde använda capodaster istället.

Du revolterade, ifrågasatte, stod på dig, stod fast vid dina åsikter; trots att du var den enda som stod upp.

Jag vill att du ska veta att du är vacker; att du kan vara det vack-

raste jag någonsin sett, att jag ser dig titta tillbaka mot mig i spegeln och jag aldrig vill vända bort blicken. Att jag känner en vördnad, en enorm respekt, ett jävlar anamma, ett löfte om något fint, fantastiskt för dig. Att jag vill se dig växa, frodas.

Att du äntligen ska få vila så som du förtjänat, fridfullt, höra milda snälla röster som vill dig väl, att du ska få ligga på tusen ängar; känna doften av miljoner rosor; känna vinden smeka din hud som det lenaste som någonsin funnits.

Att du ska få höra din röst så som jag hör den nu.

/Sara

Michaela

Den Vilda

Den Vilda dansar
sin våldsamma dans
hoppande, skrikande
sliter hon tag
i mitt inre

Hon dansar och virvlar
kastar sig fram
rytande, dånande
vildsint

Den Vilda dansar
kastar runt mina tankar
trasar sönder mina
känslor
fyller mitt inre med
förvirring

Den Vilda dansar
vrålar sitt tröstlösa
skärande skratt
när hon lossar min själ
och förgör den

Och inte ett ord förmår jag yttra

Du

Du gick när jag kom
du kom när jag gick
och ändå är jag dig nära
Du finns när jag finns
jag finns när du finns
jag fanns före dig
och ändå vill jag dig ej vara utan

Du är där jag är
jag är där du är
för alltid skall vi två vara samman

Om

Om du verkligen brydde dig om mig
skulle du se mina tårar i mörkret
skulle du famna mig ömsint
och stryka balsam på såren i min själ

Om du verkligen älskade mig
skulle du visa mig vägen till ljuset
när jag famlar i blindo och
trevande irrar mig bort

Om du verkligen såg mig
skulle du se att jag är vacker
skulle du se all den skönhet
som nu går förlorad
Om du verkligen brydde dig om mig
skulle du lyssna och försöka förstå
när jag talar långt bortom orden
och viskar till dig i min själ

Om du verkligen älskade mig
skulle du alltid vara nära
skulle du bära min smärta
och dela min glädje

Om du verkligen såg mig
skulle du veta bortom tvivel
att ingen är mig kärare än du

Närhet

Med jublande stolthet
det fyller mitt väsen
att jag får vara din kära

Jag känner din själ
och din själ känner min
endast jag får vara dig så nära

Jag tillhör dig och du tillhör mig
Herren förde oss samman

Du fyller mitt hjärta
med glädje och ljus
en kärlek som aldrig försvinner

Jag ser i din blick
för en evig sekund
den närhet som själen förnimmer

Ingrid

In i en kraft

Tid och utsträckning överallt
kroppar och människohjärtan
krypande fram
mot en ny närvaro.

Det hjälplösa sårabra bryter
loos förståndet och nervernas
ljus

mot en hud
en annan kraft och
ett gnistrande,genomskinligt enda.

Bara nu

Ett splittrat uppbrott.
En total stor längtan.

Feber över ansiktets dröm.
Bara nu mot allt
som värker igenom.

Ditt annben hör
rakt in i
lövsångarnas musik.

Allt det instängda
nertystade
möter väggristningarnas skal.

Psy isk strävan
om igen
åter genom allt.
Vi är nästan så nära nu
att vi kanske överlever:

Vi är nästan så nära nu
att vi kanske blir
det drömda ansiktets vag.

/Ingrid

Felipe Cruz

En vacker sommardag

Solen skiner från en klarblå himmel. Dess strålar landar obarmhärtigt på människorna nere på marken. I staden går de tunnklädda och pustar ut i hettan. Svetten lackar på deras pannor. Mödosamt tar de sig fram i trafikvimlet. Stadens ljud är öronbedövande i hettan. Sirener från ambulanser, bilars tutande, hundars skällande. På landsbygden svettas bönderna ute på fälten i sina traktorer med motorernas brummande. Ute i hagarna råmar korna. Solen syns uppe på den klarblåa himlen. Dess strålar kan ingen undkomma, vare sig i staden med dess stress eller på landet med sin lunk. På olika ställen i det avlånga riket drar regnet in. I städerna dyker paraplyerna upp och regnet trummar envetet. På landsbygden blir fälten leriga och traktorerna får det tungt.

På sina ställen ösregnar det och vatten bildas i ojämnheter på trottoarer. På landet blir det stora vattenpölar på landsväg och stigar. Fordon och människor får svårt att ta sig fram. Regnet avtar sakta och dagen övergår till natt. I städernas centrum glesnar det och flertalet människor tar tunnelbanorna och åker hem till de olika förortererna. Det doftar underbart av blommor och träd och luften känns nytvättad. På landet är dofterna mer intensiva och en vacker måne visar sig på natthimlen. En sommardag har tagit till ända i städerna och på landsbygden och efterträts av nattens mörker.

Evigt vemod

Jag känner smärta i själen,
djup ångest i bröstet.
Hjärtat tynger var dag.
Jag går på livets smala
ojämna stig, uppåt, neråt.
Jag går framåt, smärtan,
ångesten lämnar mig aldrig,
molande värk.
Evigt vemod.

På tunnelbanan

Jag sitter på tunnelbanan,
Kalla, bleka, ansikten.
Människor nerböjda över tidningar, eller ser rakt fram
i luften.
Tunnelbanan gnisslar,
Stationer glider förbi,
Passagerare, av, på.
En skäggig man granskar oroligt
klockan, hinna fram i tid.
Den stannar vid slutstationen.
Jag går av, lik de andra
skyndar jag, går över
perrongen, trängs vid

rulltrapporna, springer
emot bussen.
En färd till ända.

Revolutionens flod

Revolutionens mäktiga flod drar fram med stor styrka och vräker all borgerlig bråte åt sidan. Den är mäktig och fylld av proletärernas vrede över att ha blivit förtryckta länge. Den krossar Wallenbergarnas makt och kapitalets oinskränkta herravälde.

Frihet åt de förtryckta är dess paroll. Revolutionens strida flod är skoningslös. Den krossar det borgerliga samhället och dess grundval den borgerliga staten. Den etablerar ett nytt samhälle baserat på proletariatets diktatur. En civilisation grundat på en ny stat som förtrycker det forna samhällets härskare och ger frihet åt majoriteten.

Den tidigare intellektuella eliten får från att ha tjänat kapitalet, och dess ideologi, med antikommunism och rabiata Stalinhat, underordna sig det nya samhället. Den kommunistiska läran som avslöjar åratal av borgerlig indoktrinering. Under tiden utbildas en ny intellektuell elit från arbetarnas led för att säkra proletariatets diktatur. Revolutionens mäktiga flod drar fram med stor styrka och stjälpur undan borgerliga rester. Den upplever sina bakslag i grundandet av det nya socialistiska samhället. Den segrar till tack vare sin oövervinnlighet, baserad på sanning, rättvisa och jämlikhet.

En kall vinterdag

Vintermörkret sänker sig över Sverige och bäddar in landet i snö och kyla. I Stockholms morgonrusning väller folk in i pendeltåg och på bussar, påpälsade med tjocka jackor och rockar. De sitter eller står med bleka ansikten fattiga på sol. Mörkret härskar över landet från morgon till kväll.

På dagen är de vuxna på sina arbeten och vinterkylan ruvar utanför. Barnen leker med snöbollar på skolrasterna. På kvällen blir det rusning till bussar och tåg och långa bilköer ringlar sig fram på vägarna. Folk skall trötta, efter sina arbeten hem till vardagsbestyren. Lampor tänds i bostäderna. Fönstren i lägenheterna tindrar av ljus i mörkret.

Livsmedelsaffärerna blir fyllda med folk som stressar fram bärandes på korgar och matvagnar skjutandes framför sig. Vintermörkret omsluter människorna, de stressar fram på gator och tong. Efter middagen sätter de sig ner i fåtöljer för att se på TV. Timmarna går fort och det blir dags för dem att gå till sängs. I vintermörkret lägger de sig, i samma mörker vaknar de. Ännu en vinterdag har gått till ända.

/Felipe

Martin

Asperger och jag!

Jag tror tiden är kommen och rätt.

Detta rum inne i cybervärlden är ju ändå hur man än vänder och vrider på saker bland det mest personliga jag äger här i världen.

Jag känner att det behöver få berättas. Så som jag en gång gjorde när allting var fräscht. Som den färskaste sallad.

Sköljd i vatten. Hett som rykande kaffe. Eller vilken medioker metafor ni än väljer.

Så jag samlar ihop till en lägereld. I årets flämtande sista strid.

Samlar er till en story.

En story som vi inleder som sig bör: I inledningen.

Början på det som skulle förändra saker och ting. Förändra mina personliga förutsättningar att leva.

Vara anledning till hundratusentals timmar av depression.

Månader av tårar.

Ångar utav lite mänsklig värme.

Tröst. Skydd mot stormen. Ett piller när och där det gjorde som allra mest ont.

Men också en anledning till att ta fighten. Ta strider med Mörkrets Furste. Ryta på honom. Skrika rätt ut.

Jag tar detta på blodigt allvar. För det är mitt liv och finnes bara i en enda upplaga.

Jag strider för att bli fri. Fri från spöken. Och fri till att bli den jag borde vara. Den jag är ämnad till.

Så.. dedikerad till familj, vänner till familj, vänner och alla andra som vill mig väl här i världen: here it goes.

Decembermorgon. Någonstans i en värld fylld utav rusch, hets och icke reflektion skrider en vacker liten man gata upp och gata ned.

Han hör hur den nattliga nyfallna snön knastrar under fötterna medan han går: Små raska, yet väldigt osäkra steg.

Han har på känn.

Kan ana.

Att när han returnerar från sin utflykt kommer ingenting någonsin bli som förr: Men ändå så oförargligt oförändrat.

Han har inga stora tankar Eller hopp. Han tänker: fuck it, come what may. Låt de ta mitt hopp. Min själ. Mina drömmar

Så länge jag lever så.

Luften han andas är smällkall.

Han gör som många gånger tidigare. Öppnar en dörr; stänger en annan.

Liten söt trång hiss.

Jag kan minnas den än idag. Hur jag gick emot den morgondagen som tidigare sjöngs om. Och nu mer även skrivits upp.

Ett väntrum fylld med ovisshetens vita blankhet.

Varsågod, stig på. Vi har din post-it lapp redo för dig.

Här står han endast oändliga ögonblick senare. Eller snarare- han sitter. Med domen i sin hand.

Den läses upp med en röst som är på gränsen att brista ut i gråt. Med händer som skakar intensivt.

Det som läses är följande: "svårigheterna kan inte förklaras av annat än Aspergers Syndrom..."

Luckan som öppnas.

Martin som faller handlöst.

Ridån går ned.

Det är sorgset tyst.

Inga applåder eller jubelrop.

Inga extranummer.

Sen blev allting ännu mera tyst.

Jag skakar okontrollerat. Gråter väl. Väl och intensivt. Okontrollerbart.

Där och då känner jag på fullaste allvar uppgivenhetens svarta känsla. Jag ger upp. Jag vill inte vara kvar, vill inte vara med.

Allvar och allvarligt.

Någonstans ifrån något berg långt bort hör jag så henne skrida till tals... "Vill du ta en paus?.."

Paus?

Fucking paus?

En paus.

"Hur vore det istället om du gav mig en skakad orörd Dry Martini

samt en handpistol för att blåsa ut min jävla hjärna..?"

Sas det inte.

Tänktes det istället.

Jag vill inte att en enda person som läser detta någonsin behöver bli bekant med de känslorna som flödade inom mig just i denna stund.

Hade man scannat min hjärna och plockat ut min själ i just det ögonblicket, så hade man sett allt som behövdes ses och mer därtill.

Det var så det var: Gick till och kändes.

Jag fick min diagnos.

Jag har alltså någonting som heter Aspergers Syndrom. Googla vettja! (psst, men läs klart min bekännelse först)

Det är ingen dödlig sjukdom.

Så, jag är rädd att ni får lov att dras med mig länge än.

Dock så ändras mina livsförutsättningar där och då förevisgt.

Det är tre år sedan.

Tre jävla år

Dessa år har passerat. Och många månar sen dess.

Jag söker min väg med ljus och lykta.

Försöker lära mig verka med de verktyg jag finner på vägen. På väg.

Försöker bli en smula klokare.

Försöker hantera min vardag. Försöker förstå folk och mig själv mer

Försöker: För det är allt som jag kan erbjudas. Det finns inga piller

Ingen sprit. Inga mediciner. Ingen bot och bättring. Ingen försoning med mannen däruppe.

Detta är både välsignelse och förbannelse i en och samma person.
Ibland skrattar jag och tackar ödet som givit mig förklaringar
I nästa stund gråter jag. Deprimerar jag. Gråter jag igen. Går ut och
hugger träd i skogen. Stampar i marken.
Skriker mitt tysta skrik.
Gråter igen.
Tror att hela världen är efter mig.

Ja, ni ser

Jag omges av den kärleksfullaste utav städer som tänkas kan.

I min jakt på den jag kan vara. Bör vara. Måste få vara. Är ämnad för
att vara.

En dag lär jag komma dit. Jag hoppas de jag älskar och bryr mig mest
om är i livet för att bevittna det då.

Med ett skriftligt pris förhoppningsvis i min hand.

Jag berättar denna story medan tiden vill mig väl. När jag fortfar-
ande har formuleringsförmågan.

Då jag ännu inte spärrats in på psyket och börjat slåss mot tigrar

Jag berättar för att informera. Inget mer, inget mindre. För er som
jag älskar. Känner. Inte känner

För att jag vill delge detta. Så att historien inte förblir bara just
min egen. Även om det ju är min egen.

Ni får göra med detta här som med allt resten jag skriver

Ta in på era egna villkor

Gråt tårar

Bli oberörda.
Bli rörda.
Bli skakade.
Bli brydda.
Bli charmerade.
Bara klicka vidare.

Anything goes.

Detta är inte en runsten eller dödsannons över mig.
Bara en liten inblick i vem jag är: Var jag kommer ifrån. Vad jag bär
på.

Döm om ni vill.
Baktala mig om ni vill.
Ge mig kärlek om ni vill.
Tyck synd om mig om ni vill.
Allt funkar och är okej.

Jag?

Jag rör mig och försöker göra tillvaron dräglig. Jag och Asperger:
Asperger och jag.

Vi kommer nog aldrig bli vänner egentligen.

Men det är också okej.

Jag?

Jag går till mitt jobb. Leker. Skrattar. Pratar. Matar. Tröstar barn.

Fyller förhoppningsvis en sorts funktion hoppas jag.

Sen går jag hem till våningen där jag bor med tystnaden.

Den sköna musiken.

Nattens tystnad. Ja, allt det där

Sen slumrar jag.

Och sen rullar showen vidare igen.

En ändlös väg som för ditt ingen vet.

Nu vet du iaf vad jag bär på.

En minimal del av min ryggsäck.

Gör vad du vill med informationen.

Var inte rädd för att fråga. Jag döljer eller censurerar ingenting.

Det här är en del av mig. En av många vackra tavlor som är Martin.

Jag önskar finna sinnesfrid kring detta en solig dag.

Säga att jag är fri. Kunna säga att allt tal om mörker hör till det passerade.

Och jag hoppas att alla jag älskar lever då.

Men förmodligen inte.

Jag har ett enda liv. En chans att vara Martin och det är här och nu.

Med en diagnos som gör att jag ser världen lite annorlunda.

Har lite andra infallsvinklar

Lite mindre mimik.

Lite mer stelhet.

Men med en jävla massa kärlek och vilja att skriva om min värld.

Det räcker gott.

Så jag ger er valmöjligheterna nu...

1. Se de svaga runt om dig med hat, förakt, hån och spott?

2. Krama de svaga runt om dig med kärlek. Vackra ord av kärlek.
Tröstan. Erbjudade en varm hand.
Ett skydd mot stormen.

Tänk noga efter: Och välj sedan. Hör min berättelse. Hör det jag berättar för mig. Ta mig på allvar:
Ta alla oss med diagnoser på allvar:
Hjälpa oss. Skratta med oss. Stötta oss.
Gå inte förbi hur mkt skyarna än faller

Jag ber inte om ursäkt.
Jag ger inga svar bara eventuella förklaringar
Inga ursäkter
Jag betar mig överförjävligt ibland. Inte okej.
Jag bryter regler ibland.
Jag agerar själv ibland.
Men krama mig.
Se mig.
Titta på mig.
Jag är sevärd. Och har mycket att säga. Enda tills natten blivit dag.
Min vän Asperger och jag.
Nu har jag berättat.
Det här är jag. Martin är jag. Jag är Jag sätter punkt.

www.solsjenssinne.blogg.se

Grågubbe=Boogeyman

I landet Ultramontem, i byn Umbra, på andra våningen i värdshuset Den Halshuggna Flaskan finns en barnkammare. I det rummet har barnen i familjen som driver värdshuset sovit i generationer (alltså, generation efter generation har sovit där under natten. Barnen sov inte under flera generationer). I barnkammaren finns nu; en säng, ett nattduksbord, en spegel och en garderob. Det var en mycket gammal garderob, men den var välbehållen och vacker. Trots det var det endast under de senaste tio åren som den hade använts för klädförvaring.

Det var en varm sommardag, vilket var ovanligt i Ultramontem.

Fåglarna kvittrade, människorna njöt av det goda vädret, varulvarna gladda sig åt att så många bytesdjur sprang omkring och vampyrerna satt i sina kryptor och svor:

Dock fanns det en art som betedde sig precis som vanligt. De som satt i mörkret hela tiden. De som bara kom ut för att sätta skräck i sina offer. De vars liv gick ut på att ge fasa och oro till allt som lever. Alla utom en iallafall.

Inne i den gamla garderoben satt grågubben Bo och filosoferade.

Bara det var fel, tyckte han. Grågubbar ska inte bry sig om resten av världen. Deras värld består av dem själva, de har ingen nytta av att bli existentiella och fundera på vad allt går ut på.

Så hade han iallafall tyckt förut. Nu verkade det nästan konstigt, och

det kändes inte bra. Bo skruvade lite på sig i sitt trånga utrymme, några klänningar gav ett mjukt ljud ifrån sin när han rörde vid dem. Hon ja, det var på grund av henne som han började tänka så konstigt. Hur gammal är hon nu? Tänkte Bo. Tio år? Nio? Nånting -io aktigt var det väl. Så det innebär att jag har blivit konstig på... nånting -io år. År. Bara det! Han skrattade tyst för sig själv, ett humorlöst skratt riktat mot hans egen dumdriftighet. Ha! Innan hon kom och vände hans värld upp-och-ner hade han inte ens tänkt på tiden som passerade! Generationer kunde han hålla koll på, men hur många år de höll på innan en ny generation kom visste han aldrig.

"Hur gammal är du?" Hon frågade mig det för länge sedan... Jag vet fortfarande inte svaret på den frågan. Ålder var ingenting en grågubbe höll reda på. Inte i vanliga fall. En till tanke dök upp i hans huvud.

"Jag. Jag är en "jag. Jag har en identitet. Hon har tvingat mig se på mig själv! Bara tanken var befängd! Var man ett Jag var man medveten om att man hade ett liv. Han hade aldrig varit det förut, och därmed var han inte medveten om att han en dag också skulle förlora livet. Det var en hemsk uppenbarelse hon gett honom. Vetskapen om att man ska dö... Jo, han skulle ha klarat sig utan den. Han kände nästan att den skrämde livet ur honom.

Ja, så var det den saken också...

Skrämma barn. Det var en grågubbes uppgift. Skräcken var hans energi, hans livskraft. Han hade nu upptäckt att det inte var nödvändigt för att han skulle överleva, men han hade inte växt sedan han träffade henne. Inte heller hade han känt den kraften, den styrkan han fick av barnets rädsla. Dock kunde han inte skrämma henne, hur

mycket han än försökte. Hon var tydligen "immun"...

Det var därför hon hade insisterat på att han skulle bli hennes vän, och på något sätt hade det blivit så. Bo var inte säker på hur det gått till, men en dag hade hon inte pratat med honom alls, och då kände han sig alldeles tom...

Ensamhet. En annan känsla hon givit honom. Är det verkligen så vänner ska få varandra att känna sig? Varför vill människor ha vänner och familj, om de känner sig så tomma när de är borta? Tänkte han.

Det var så förvirrade att tänka hur en helt annan art fungerade...

Det var förvirrande att tänka hur en annan individ tänkte också, för den delen. Han hade sett henne göra så många saker: Ena sekunden kunde hon krama sin far; andra sekunden bet hon honom i näsan. Han blev glad av båda sakerna tydligen... "Kärleksnafs" hade hon sagt att det var:

Är det samma sak som när hon drar i mitt skägg? Undrade han. Han kunde inte förstå om hon var snäll eller elak, men han var inte glad när hon gjorde sådana saker:

Sorg och skam. Varför får hon mig att må dåligt? Varför lär hon mig att känna så här!?

Dörren till barnkammaren öppnades. Bo skakade huvudet och öppnade dörren till garderoben en aning, så att han kunde se vem det var:

Det var hon, Annabelle.

Hon stod vid dörren ett tag och tittade utanför rummet innan hon stängde dörren och gick mot garderoben. Hon log.

"Bo! Du kan komma ut, mamma och pappa är upptagna så de kommer inte hit." Sa hon glatt. Bo kunde inte låta bli att le, grågubbar visade sig inte för vuxna människor av flera anledningar:

Han öppnade garderobsdörren inifrån och steg ut. Det var en underlig syn att se, grågubbar kan gömma sig under sängar och i garderober utan problem, oavsett hur mycket utrymme som finns under sängen eller i garderoben och hur stora grågubbarna själva är: Bo var över två meter hög, med armar som var tjockare än hans midja och hade ändå inga problem med att sitta i garderoben som var en och en halv meter hög och en meter bred. Annabelle log fortfarande.

"Kan vi leka kurragömma idag?" frågade hon hoppfullt. Ett konstigt lekval om man befinner sig i endast ett rum, men grågubbar kan gömma sig nästan var som helst...

Bo nickade. "Vi Kan Leka Kurragömma. Du Får Leta."

Leken pågick ett långt tag. Bo gömde sig på alla möjliga ställen, bland annat i Annabelles smyckeskrin. Han kunde dock inte sluta tänka.

Jag skulle förmodligen se löjlig ut i en annan grågubbes ögon. Här leker jag med men människoflicka. Mitt offer! Hon skrattar! Det ska inte vara så här! Dessa tankar och mer flöt igenom hans huvud. Han hoppades att det inte märktes, men ungen var mer lyhörd än vad han trodde.

Annabelle la huvudet på sne. "Bo? Du ser inte glad ut. Vill du leka något annat?" Frågade hon försiktigt. Bo ryckte till. Vill jag leka någonting annat? Grågubbar leker ju inte ens! Varför ska jag ha roligt om det bara innebär att jag blir uttråkad efteråt? Varför tror hon att jag är som hon?!

Bo sträckte på sig tills hans nacke rörde vid taket. Han gick alltid väldigt framåtlutad, så han blev väldigt mycket längre när han sträckte på sig. Han tog ett par tunga steg mot flickan och stirrade

på henne med sina asymmetriska, röda ögon.

Hon är så liten. Tänkte han. Hon är så ömtålig. Mina handleder är tjockare än hennes midja, mina armar längre än hela hon. Jag måste vara ett monster i hennes ögon, så varför är hon inte ens rädd för mitt utseende? Annabelle såg orolig ut, för en gångs skull.

"Bo.? Vad är det? Mår du dåligt?" Frågade hon försiktigt när Bo tog ännu ett par steg mot henne.

"Nej, Annabelle. Jag Mår Inte Bra. Jag Är Förvirrad. Jag Är Ledsen. Jag Är Rädd. Allt För Att Du Har Ändrat Mitt Liv. Du Är "Immun". Monster Krafter Rår Inte På Dig, Men Ändå Borde En Människa Känna Sig Hotad Av Mig. Jag Är Ett Monster. Det Är Inte Meningen Att Det Ska Vara Så Här." Trots att han var upprörd höjde han inte rösten. Om någon hörde honom skulle de kanske komma in i Annabelles rum för att se vad som pågick...

"Vi Borde Inte Umgås..." Sa han tyst, och blev nästan skrämmd av smärtan han lärt sig kalla sorg som slog till honom när han sa orden. De två varelserna stod tysta ett tag. För varje sekund ökade smärtan i Bos mage och bröst, känslan Annabelle lärt honom känna.

"Men jag tycker ju om dig Bo." Sa Annabelle. Bo såg förvånat på henne.

"Du är min vän Bo, jag tycker om att vara med dig. Jag vill vara med dig även om det inte är meningen att jag ska det." Fortsatte hon. Smärtan skingrades och ersattes av en värme.

Glädje. Lättnad. Bo log ett vemodigt leende. Han hade glömt det... Hon lärde honom mer än att vara ledsen och rädd.

"Du Har Rätt." Sa han till slut och drog henne till sig i en försiktig kram. Hon kramade tillbaka, hårdare än vad som var bekvämt, men med mycket kärlek. Det knackade på dörren.

"Annabelle? Är du där inne?" Frågade en kvinnoröst, dörren förblev stängd.

"Ja mamma!" Svarade Annabelle.

"Det är kvällsmat nu, kom ner och ät."

Annabelle kramade Bo igen. "Jag måste gå nu. Kan vi leka lite till innan jag går och lägger mig?"

Bo log mot henne och nickade innan han blev lämnad ensam. Han stod kvar ett tag innan han återvände till garderoben, funderandes på vad som sagts.

Sorg och glädje. Skam och stolthet. Rädsla och säkerhet. Ensamhet och sällskap. Hon hade lärt honom mycket. Han hade bara svårt att tänka på det som var viktigt.

C`est fini.

/Li

RÄDDA LILLY!

Långt borta i det soliga Grekland i en liten by levde en gång en flicka som hette Lilly. Hon bodde ihop i en hydda med sin pojkvän som hette Kostas och de båda en dag var nere vid stranden och fiskade på bryggan.

Allt detta skedde för övrigt för väldigt länge sedan, de levde i en stor familj eftersom man på den tiden inte hade lika stor tillgång till preventivmedel och vi vet vad detta innebär. Just det, Lilly var med barn ihop med Kostas i den 8:de månaden och behövde ta det lugnt med en utmärkt sysselsättning som att fiska. Flera andra var där vid stranden som bl.a hette Jonas, Marty och William, men de kastade istället boll till varandra och småpratade.

Plötsligt fick hon napp där uppe på bryggan, det var en riktig badare och Kostas fick hjälpa till att hålla i Lilly och dra i henne för att fisken var så tung. Plötsligt brast metspöet, fisken kom undan, men det gick värre för Lilly som föll rakt ner i sjön för att hon var så tung med sin stora bebismage. Trots att hon hade gått upp i vikt kunde hon simma, men problemet var att fisken var en gammalgädda som bet henne i rent självförsvar. Efter att hon simmat in mot stranden igen så tappade hon så mycket kraft att både Jonas och William fick hålla om henne på varsin sida och med Kostas som stöttade henne bakom och fick hjälpa henne hem. Bara för att hon nu var biten så fick hon gå in till medicinmannen Master Warlocks hydda och lägga sig på sjuksängen.

När hon hade lagt sig blev hon så svag att hon knappt kunde röra sig, han märkte hur illa medtagen Lilly var och frågade då Jonas: - Jag undrar, vad var det för en fisk som har bitit Lilly ? Och han svarade: - Det var en gammelgädda och den var mycket ilsken av sig! Master Warlock sa då: - Jag vet att en sådan kan göra folk riktigt sjuka när den bits och jag förstår att det här är allvarligt! Då frågade också William: - Hur kan vi göra för att få Lilly frisk igen ? Kommer vi kunna både rädda henne och barnet ? Master Warlock förklarade: - Alla vill vi att våran Lilly ska klara sig, att hon ska kunna överleva denna gammelgäddas bitt och att hon senare ska kunna förlösa sitt lilla barn som väntar i hennes mage. Det är inte helt lätt att rädda henne, men vi behöver speciella ingredienser och detta motgift kan vara lösningen!

Nu hade resten av vännerna och familjen samlats kring Master Warlock och han berättade om deras följande tre uppdrag: - I en indianby inte långt från vår egen finns det fjädrar som indianerna bär på sina huvuden, de är fredliga och gör ingen illa så länge vi inte retar upp dem eller gör dem arga. Bara vänligen be snällt om att få några fjädrar av Hövding Hirkitas så har ni den första ingrediensen. Nu över till nästa uppdrag som gäller att fånga in en giftig boorm lever i skogen. Var snälla och använd skyddskläder och skyddshandskar, var väl förberedda med en kniv och akta er även för ormens tänder så att ni inte får giftet i er. Tredje, sista och det absolut farligaste uppdraget kommer här: Samla in ett antal ägg ifrån drakarnas bo och för att undvika att bli fast i deras grotta så ska ni inte gå för långt in, utan hämta äggen vid utkanten av grottan och undvik även att locka drakarna till er. Dessa tre uppdrag måste vara klara före

solnedgången röd, för annars möter Lilly en säker död!

Nu skickade Master Warlock iväg både Jonas, Marty och William på de tre uppdragen, vinkade av dem utanför byn och ropade: - Jag tar hand om ingredienserna när ni är klara och jag önskar er all lycka! Kostas stannade kvar inne i hyddan och var kvar med Lilly.

De promenerade bort till indianbyn där deras första uppdrag väntade och när de kom dit så visste inte indianerna vilka de var och band fast alla tre vid en totempåle. Denna stam bestod av fem indianer; så klappade de sig om munnen och gjorde de vanliga ljuden som indianer brukar göra. Så presenterade de sig var och en med sina lustiga namn: - Lutande Tornet, Rykande Regnet, Ulliga Garnet och Kokande Gröten! Sist kom den stora hövdingen fram och efter att han klappat sig om munnen så presenterade sig så här: - Var hälsad! Mitt namn är Hövding Hirkitas! Vad är det ni önskar ?

Då svarade William: - Ta det lugnt, du store hövding! Vi vill bara be att få de fjädrarna som de i din stam bär på sina huvuden! De behövs för ett motgift till vår vän som är svårt sjuk! Hövding Hirkitas knöt då upp repet för att befria de tre vännerna och de fyra andra indianerna gav då sina fjädrar till dem som de hade på huvudet. Han sa då till de tre vännerna: - Ingen fara, vi har fler fjädrar kvar att ha på huvudet! Må dessa fjädrar hjälpa eran sjuka vän och lycka till! De fick även en säck att stoppa ner fjädrarna i. Så promenerade de tre vidare och kom till skogen där deras andra uppdrag väntade.

Väl förberedda med skyddskläder och skyddshandskar gick de in däråt och fick snart syn på boaormen som krälade omkring på marken. Då gick Marty fram och tog tag i ormen som då försökte bitas lite, men han stack och dödade den med en kniv så att den blev stilla och stop-

pade sedan in den i säcken som de två andra bar. Allt gick ju bra utan att någon blev biten tack vare medicinmannens råd. Då var det klart och så kom de vidare till det tredje och farligaste uppdraget.

Där gällde det ju att samla in några ägg ifrån drakarnas bo och att inte gå för långt in dit. Först när de gick in så undrade de ju hur de skulle kunna få in äggen på så kort tid utan att någon drake kom, men av ren tur så snubblade Jonas och fick syn på en liten äggsamling. Då hade de ju allt som behövdes för motgiftet, så av lycka ropade han utan att tänka sig för: - Hurra! Då vaknade en drake och kom då krypande och vrålade mot de tre vännerna. Snabbt som attan skyndade sig Jonas att stoppa ner äggen i säcken och sedan fick de alla lägga benen på ryggen och ge sig därifrån. Så var det dags att ta sig tillbaka till byn före solnedgången och Kostas hade varit där hos Lilly hela tiden.

Nu kom Jonas, Marty och William med allt som behövdes i säcken till Master Warlock och han tackade så hjärtligt för hjälpen. Sedan tog han fjädrarna, boaormen och äggen ut ur säcken för att röra ihop allt sammans i en hink som han då tog med sig som resultatet till Lilly. Utav blandningen hade det blivit en stor smet och den smeten började han att smörja in på hennes armar och på pannan. Samtidigt rabblade han upp en trollformel och alla vännerna stod vid sidan och såg förväntansfullt på. Sedan blev det plötsligt liv i Lilly igen, först så rörde hon sakta på sina armar och ben, satte sig upp på sjuksängen och frågade: - Är jag frisk nu ?

De andra svarade i kör: - Ja du har blivit frisk igen! Allihop jublade och var glada, de ville alla krama om henne, för så glada blev de. Det

blev lite rörigt när de alla kom fram till henne som i en stor hög, men efter en stund hade de lugnat sig och kände sig mycket nöjda efter sitt äventyr i indianbyn, skogen och drakgrottan. Nu så gör vi ett hopp i tiden till då att barnet hade kommit fram och ett år senare då det var tid för bröllop. Då gifte sig nyblivna mamma Lilly och pappa Kostas med varandra och när de tre gick ut på trappan stod alla vännerna där:

Då så utbröt ett stort jubel igen bland vännerna och de ville såklart fira att Lilly klarade sig för ett år sedan, även för att välkomna hennes lilla barn som blev en pojke och att han hade kommit till världen. Så var det fest och nu var alla nöjda, glada och lyckliga efter det stora äventyret som nu alla hade lämnat bakom sig! SLUT !!

Skrivet av Alexander John Josephson!!!

